

1959 skulle biskop Baun nedlægge grundstenen til en ny kirke i Skive. Han frabad sig ved den lejlighed Helga Jensens tilstedeværelse, og hun holdt sig væk. Men både pressen og den folkelige sympati var i høj grad på hendes side, og Dansk Kvindesamfund og Danske Kvinders Nationalråd klagede over den behandling, hun fik.

Hun havde imidlertid ikke noget ønske om at være i rampelyset og udtalte, at der kun stod blæst om de kvindelige præster, fordi det var nyt, og at hun mente, at forskellene i folks personligheder var mere afgørende end deres køn.

Hun understregede også, at hun ikke var blevet præst for at være murbrækker for kvindeorganisationerne, men fordi hun følte, at hendes opgave lå her.

I 1962 blev Helga Jensen residerende kapellan i Skive-Resen, og i 1969 søgte hun på opfordring fra flere menighedsrådsmedlemmer en tilsvarende stilling ved Christianskirken, der var det største sogn i Århus. Hun fik embedet og blev dermed byens første kvindelige præst.

1975 blev hun sognepræst ved Helligåndskirken, som blev udskilt fra Christianskirkens sogn. I alle tre sogne fik hun en trofast tilhørerskare, og hun blev kendt i brede kredse for sit fremragende børne- og ungdomsarbejde.

Mange teologistuderende fandt vej forbi hende og lærte af hendes evne til at formidle de bibelske fortællinger for børn. Børnene elskede hende, ikke mindst for hendes ligefremme og muntre måde at være på.

Som 63-årig gik hun på pension og bosatte sig i Skive, fortsat engageret i kirkeligt arbejde, energisk og livlig.